

den bedienden de verplichting op te leggen, zulke voorwerpen aan hem af te geven. Hij bewaarde ze dan, en als geen eigenaar opkwam, werden ze ten behoeve van het dienstpersoneel verkocht. Nu heeft een dienstmeisje een kostbaren ring gevonden en weigert zij dien af te geven. Hij vraagt nu, of zij daartoe niet verplicht is. Het antwoord luidt, dat het twijfelachtig is, of de dienstbode de voorwerpen wel behoeft af te geven. De meester, die in zekeren zin aansprakelijk is voor het eigendom der patiënten, heeft er belang bij, te zorgen, dat het goed wordt bewaard, en zich niet te verlaten op de nauwgezetheid der dienstboden bij het bewaren. Daarom kan men stilzwijgend aannemen, dat de dienstbode bij het in dienst treden de verplichting op zich heeft genomen, ook in dit opzicht de belangen van den werkgever te behartigen en de bewaring aan hem over te laten. Maar het is beter, dit bij het aannemen van een dienstbode nadrukkelijk te bepalen. Want anders blijft de dienstbode eigenares van het gevondene, als zij bij de politie aangifte van de vondst heeft gedaan en na verloop van zekeren tijd de eigenaar niets van zich laat hooren.

Een andere vraag op rechtsgebied komt van den eigenaar van een sanatorium, waar een patiënt een kwetsuur had ondergaan, doordat kortsluiting in de electriche leiding was ontstaan. De vraag is, of de eigenaar aansprakelijk is voor de toegebrachte schade; het antwoord, dat aansprakelijkheid slechts bestaat, als de kamers niet door den eigenaar en zijn personeel in veiligen staat waren gehouden; niet, als een oorzaak, van hem onafhankelijk, de kortsluiting heeft teweeggebracht. Maar ook in het eerste geval kan er aanleiding zijn, den installateur in vrijwaring op te roepen.

PINKHOF.

INGEZONDEN.

HET OPROEPEN VAN LANDSTORMPLICHTIGE ARTSEN.

HONDELINK zegt in zijn ingezonden stuk o. a.: „dat de meeste gemobiliseerde artsen nog wel in staat zijn een buitenpraktijk waar te nemen, al mogen zij eenigszins achterstaan in praktische ervaring”. Ik moet dus aannemen, dat hij meent, dat voor een buitenpraktijk minder praktische ervaring wordt geëischt, dan voor een stadspraktijk. Een dergelijke uitlating is al even dwaas als gevaarlijk. Hoe meer afgelegen plaats, hoe moeilijker en hoe verantwoordelijker het ambt van een geneesheer. Stel u voor, dat gij een praktijk waarneemt op een eiland, of op een der afgelegen Brabantsche of Drentsche dorpen, waar slechts één arts is gevestigd. Men kan plotseling komen te staan voor een placenta praevia, een baarmoederscheur, een zeer moeilijke verlossing, of voor een geval, waar alleen door een onmiddellijke tracheotomie het leven kan gered worden, en dit alles zonder ziekenhuis, en zonder specialistenhulp, terwijl de naaste collega misschien op eenige uren afstand woont. Bij eenig nadenken ziet men de onjuistheid van de bewering, dat al is iemand wat minder praktisch ontwikkeld, hij toch nog wel een „buitenpraktijk” kan waarnemen. Het kan toch immers de bedoeling niet zijn, dat wanneer op een dergelijke plaats de praktische kennis of vaardigheid tekortschiet, men dan minder gevaar loopt, dan in een stad, om patiënten te verliezen, om de eenvoudige reden, dat zij alleen op onze hulp zijn aangewezen?

Ik wil gaarne aannemen, dat de thans gemobiliseerde artsen, wanneer zij straks in de burgerpraktijken komen, voldoende onderlegd zijn, om deze naar behooren waar te nemen en ik vind het een zeer billijken eisch, dat zij zoo spoedig mogelijk afgelost worden, maar een dergelijke uitlating, als ik hier aanhaalde, kan niet nalaten aan de leeken, die toevallig ook ons *Tijdschrift* inzien, zulk een slechten dunk van het verantwoordelijkheidsgevoel van een geneesheer te geven, dat ik meen aan ons ambt verplicht te zijn, hiertegen op te komen.

Neede, 17 Februari 1918.

Dr. A. TH. PLANTEN.

MIDDENSTANDSZIEKTEVERZEKERING.

In het rapport over middenstandsverzekering van de afdeeling Alphen en O. worden de argumenten genoemd, die m. i. onze houding tegenover de middenstandsverzekering